

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 15 marca 2012 r. w sprawie T-391/08 Ellinika Nafpigia przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 18 maja 2012 r. przez Ellinika Nafpigia AE

(Sprawa C-246/12 P)

(2012/C 200/16)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ellinika Nafpigia AE (przedstawiciele: I. Drosos, lawyer, V. Karagiannis, lawyer)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w sprawie T-391/08;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2, 2, 3, 5, 6, 8 ust. 2, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 18 i 19 początkowo zakwestionowanej decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie środków pomocy C 16/04 (ex NN 29/04, CP 71/02 i CP 133/05) udzielonej przez Grecję na rzecz Hellenic Shipyards [Ellinika Nafpigia A.E];
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do wskazanych w początkowo zakwestionowanej decyzji środków E12b, E13a, E13b, E14, E16 i E17 oraz stwierdzenie nieważności początkowo zakwestionowanej decyzji w tym samym zakresie;
- tytułem żądania w dalszej kolejności ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do wskazanego w początkowo zakwestionowanej decyzji środka E7 oraz stwierdzenie nieważności początkowo zakwestionowanej decyzji w tym samym zakresie;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W swym pierwszym zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd Unii Europejskiej w swym wyroku błędnie zinterpretował i zastosował art. 346 TFUE, efektem czego wyrok ten musi zostać w całości uchylony, a w szczególności w zakresie wskazanym w odwołaniu. W swym drugim zarzucie odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd Unii Europejskiej w swym wyroku błędnie zinterpretował i zastosował art. 348 TFUE, efektem czego wyrok ten musi zostać w całości uchylony, a w szcze-

gólności w zakresie wskazanym w odwołaniu. W swym trzecim zarzucie wnoszący go twierdzi, że Sąd ten w tym wyroku błędnie oddalił jego żądanie dotyczące naruszenia przy wydawaniu początkowo zakwestionowanej decyzji jego praw proceduralnych, które to naruszenie winno skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku we wskazanym w odwołaniu zakresie.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 marca 2012 r. w sprawie T-453/10 Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 maja 2012 r. przez Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development

(Sprawa C-248/12 P)

(2012/C 200/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development (przedstawiciele: K.J. Brown, Departmental Solicitor's office, D. Wyatt QC, V. Wakefield, Barristers);

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej;
- uznanie wniesionej przez DARD skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i odesłanie jej do Sądu celem zbadania jej co do istoty;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez DARD kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami poniesionych w związku z zarzutem niedopuszczalności w pierwszej instancji oraz
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w pozostałym zakresie w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Sąd Unii Europejskiej nie określił odpowiednich kryteriów prawnych oraz ich nie zastosował; w szczególności wyroki w sprawach Piraiki-Patraiki i Dreyfus są jedynie przykładami ogólnej zasady prawnej, zgodnie z którą akt unijny dotyczy bezpośrednio tych podmiotów, na których sytuację ma on wpływ, jeśli jego wykonanie w dany sposób jest „oczywiste”, a każda inna możliwość jest „czysto teoretyczna” i jest „ewidentne”, że wykorzystane zostaną uprawnienia dyskrecjonalne. Zasada ta ma zastosowanie do okoliczności niniejszej sprawy.

Zarzut drugi, zgodnie z którym Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo i zasadę pewności prawa usiłując ograniczyć zakres zastosowania orzecznictwa Piraiki-Patraiki i Dreyfus (w szczególności ze względu na ograniczenie się do spraw, w których akt unijny został przyjęty na wniosek państwa członkowskiego i ograniczając się do spraw o „bardzo szczególnym stanie faktycznym”).

Zarzut trzeci, zgodnie z którym Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo ograniczając przysługujące na mocy art. 263 TFUE uprawnienia do wniesienia skargi. Jest to niezgodne z właściwą wykładnią art. 263 TFUE po zmianach wprowadzonych traktatem lizbońskim, w szczególności w kontekście jego celu oraz zasady skutecznej ochrony prawnej.

Zarzut czwarty, zgodnie z którym, gdyby Sąd Unii Europejskiej zastosował do niniejszego przypadku właściwe zasady prawne, DARD zostałyby uznany za podmiot, którego akt „dotyczy bezpośrednio”. W szczególności, zgodnie z prawem ustrojowym Zjednoczonego Królestwa organy administracji zdecentralizowanej — w tym przypadku DARD — ponoszą bezpośrednio koszty odmowy pokrycia wydatków. Związek przyczynowy jest bezpośredni i automatyczny. Brytyjskie zasady decentralizacji są ustalone (sprawa C-428/07 Horvath Zb. Orz. s. I-6355), a jakkolwiek argument, zgodnie z którym ich stosowanie nie jest „oczywiste”, jest nie do przyjęcia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgia) w dniu 22 maja 2012 r. — Christian van Buggenhout i Ilse van de Mierop (syndycy masy upadłości spółki Grontimmo SA) przeciwko Banque Internationale à Luxembourg

(Sprawa C-251/12)

(2012/C 200/18)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Christian van Buggenhout i Ilse van de Mierop, avocats (syndycy masy upadłości spółki Grontimmo SA)

Strona pozwana: Banque Internationale à Luxembourg

Pytania prejudycjalne

- 1) W jaki sposób należy rozumieć słowa „świadczenie do rąk dłużnika” zawarte w art. 24 rozporządzenia WE nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. ⁽¹⁾?
- 2) Czy słowa te należy rozumieć w ten sposób, że obejmują one swym zakresem zapłatę dokonaną na rzecz wierzyciela upadłego, dokonaną na jego żądanie, w sytuacji, gdy osoba, która spełniła to świadczenie pieniężne na rachunek i na rzecz upadłego, uczyniła tak nie wiedząc o wszczęciu w innym państwie członkowskim postępowania upadłościowego wobec dłużnika?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 19, t. 1, s. 191).

Postanowienie Prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 7 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Essen — Niemcy) — Dr Biner Bähr jako syndyk masy upadłościowej Hertie GmbH przeciwko HIDD Hamburg-Bramfeld B.V. 1

(Sprawa C-494/10) ⁽¹⁾

(2012/C 200/19)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 29.1.2011.